

[Hjermind.]

det andet om Straffens Størrelse, altsaa hvor meget der i det enkelte Tilfælde skal straffes med.

Hvad angaar det første Spørgsmaal, anser jeg den Betænkning, der er afgivet af Juristudvalget, for at være velegnet til at skabe Klarhed og Ro over Spørgsmaalet om, hvad der skal straffes. For saa vidt angaar dette Punkt, er Betænkningen og dermed ogsaa det foreliggende Lovforslag en Anerkendelse af det gældende Straffelovstillæg, og det første, man fæster sig ved ved en Gennemgang af Juristudvalgets Betænkning, er, at derved tages i Virkeligheden hele Grundlaget væk for den meget strenge Kritik, der har været af den gældende Lov. Selv for saa sagkyndig, og jeg kan vel ogsaa sige saa kritisk en Gennemgang, holder altsaa Grundbetragtningen i den gældende Lov helt og fuldt. Jeg føler, at det er vigtigt at slaa dette fast baade over for den nuværende højtærede Justitsminister og over for den tidligere Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen. Det, vi nemlig i Overvejelserne baade før og efter den 5. Maj følte som det store og vanskelige Spørgsmaal, var dette, om man kunde give denne skærpene Straffelov tilbagevirkende Kraft. Det var i Virkeligheden dette Punkt, der for os alle kunde skabe svære og tunge Overvejelser om, hvad der var rigtigt, fordi det var noget, der for os alle stod som værende i Strid med det, vi i øvrigt var opdraget til at tro paa.

Mindretallet i Juristudvalgets Betænkning, Professor Oluf Krabbe, viser i Virkeligheden, hvor overordentlig vanskeligt det har været for os, naar han om den tilbagevirkende Kraft anfører, at ingen europæisk Lovgivning i de sidste 150 Aar har fraveget den Grundsætning, at der ikke maa tillægges nye skærpene Straffelove tilbagevirkende Kraft, førend Sætningen blev fraveget ved den sovjetrussiske Straffelov af 1. Juni 1922 og efter 1933 af Nazismen i Tyskland.

I dette afgørende Hovedspørgsmaal gaar altsaa 8 af Juristudvalgets 9 Medlemmer, repræsenterende Retsvidenskaben, Anklage- og Politimyndighed, Forsvarerne og Frihedsbevægelsen, ind for den samme Opfattelse som den gældende Lov, og dermed tages, som jeg sagde, i Virkeligheden Grundlaget væk for den juridiske Kritik, der har været rettet imod denne Side af den gældende Lov. Dette er saa meget desto vigtigere at fremhæve, som den Kritik, der har været fremme, ikke har været uden Argumenter, ligesom den Kritik, der har været

rejst fra ikke-juridisk Side, ogsaa er fremført med Styrke. Jeg kan for mit eget Vedkommende ikke nægte, at de Betragtninger, som særlig er fremsat af Professor Hal Koch, der under Besættelsen saa ofte havde en lykkelig Evne til at udtrykke mange af de Tanker og Følelser, der bevægede sig i os, har berørt mig selv meget stærkt. Naar jeg alligevel maa fastholde de Synspunkter, jeg havde under Behandlingen af den gældende Straffelov i Maj Maaned, og som altsaa ogsaa er Grundlaget for det Forslag, der i Dag behandles, skyldes det det Hovedsynspunkt, der for mig maa gælde for Besvarelsen af dette Spørgsmaal.

Spørgsmaalet er nemlig for at tage Eksemplet med Frikorpsfolk og andre, der har meldt sig til tysk Krigstjeneste, dette: Har denne Indtræden i den tyske Krigstjeneste været en Handling, som den paagældende var klar over stred imod den almindelige Retsbevidsthed, eller var det en Handling, den paagældende var klar over, at Befolkningen som Helhed fordømte og vilde belægge med Straf, saafremt og saa snart den havde Mulighed derfor? Jeg maa besvare disse Spørgsmaal med ja. Naar jeg ser bort fra Taaber og nogle enkelte Idealister eller konkret vildførte, tror jeg, at alle var klar over, at det at melde sig til tysk Krigstjeneste af hele Befolkningen blev betragtet som rent forkasteligt og strafværdigt under Hensyn til de Forhold, vi levede under, og naar man heroverfor i Dag paaberører sig Regeringens Politik og Udtalelser herom, da tror jeg, at Sandheden er den, at hvad man end kan mene om Betimegheden af disse Udtalelser — nogen som helst konkret praktisk Indfyldelse paa de enkelte Personers Handling er har de i Virkeligheden ikke haft. Jeg er glad i, hvad der blev sagt før, at disse Folk, for næsten alles Vedkommende, viser sig at have været ganske ukendt med disse Udtalelser. De Folk, der meldte sig og trak i den tyske Uniform, gjorde det efter Overvejelser, der intet havde med Regeringens Politik at gøre. Mit Parti ser derfor med Tilfredshed, at hvad der var strafbart efter Loven af 1. Juni 1945 stadig betragtes som strafbart.

Jeg gaar derfor over til det andet Hovedspørgsmaal, nemlig Straffenes Størrelse. Paa dette Omraade betyder Justitsministerens Forslag og Juristudvalgets Betænkning derimod en Nedsættelse af Straffen, der for visse Kategorier er ret væsentlig. Den Kritik, der i de forløbne Maaneder har været rettet mod denne Del af Loven, har sit Udgangspunkt i den høje Minimumsstraf 4 Aar. Denne Kritik indeholder i og for sig ikke